

Dvanadeseta glava **NEOCHAKVAN GOST**

Emo se naobjadva s kakvoto nameri i se izlegna na divana. Izvednyzh zvynecyt rjazko i silno proniza ushite mu i toj go “blagoslovi” naum. Byrzo skochi i otvori vhodnata vrata. Tam stoeshe negovata klasna rykovoditelka!

Emo ostana neprijatno iznenadan.

- Dobyr den – kaza tja.

- Dobyr den – otvyrna vse oshte iznenadaniya Emo. – Zapovjadajte... vlezte – izmyrmori toj i klasnata mu se vmykna vytre.

- Dobre si tuk.

- Dobre sym.

- Imate goljama biblioteka. Chetesh dopylnitelno.

- Ami! Tolkova mi ostava vreme.

- Ne ti ostava vreme li?

- Ne mi ostava za takiva neshta.

- A za kakvi?

- Estestveno, ucha se urocite.

- Tolkova vreme?

- Ne, vecher. Samo vecher si ucha.

- A cjal sledobed kakvo pravish?

- Spja.

- Spish?

- Da. Inache ne moga.

- Mychi se da ne spish tolkova mnogo.

- Predpochitam da ne dremja nad ucbebnicite.

- Hm! A kak vyrvi sys syuchenicite ti?

- Koe kak vyrvi?
- Vsichko.
- Normalno.
- Njama li njakakvi neprijatnosti? Naprimer s Kiril.
- Ne.
- Razbrah, che ne ste v dobri odnoshenija.
- S kogo?
- S nego.
- S Kiro?
- Da.
- Kojto vi e kazala tova, e izlygal.
- Az mislja, che ne e.
- Koj e toj?
- Vse njakoj e.
- Jasno. Imate donoschik.
- A, ne! Syvsem stranichen chovek e.
- V nashija klas stranichni hora njama. Ako neshto e izljazlo, to stranichen chovek ne mozhe da go iznese.
- Kakto i da e. A ljubovta kak vyrvi?
- Koja ljubov?
- Ami tam, tvoja prijatel Slavcho i Stanislava. Nali sa dvamata?
- A, ne! Njama takiva neshta.
- Kak da njama? Na men ne gi razpravjaj tija raboti.
- Mozhe. Az ne znam.
- Ne si gledat urocite, ami...
- To si e tjahna rabota.
- I Rajcho, i toj.
- I toj li?
- Da, s Elisaveta.
- Ja gledaj!
- Zashto, uchudvash li se?

- Da. Zashtoto tova ne e vjarno.
- Ne e vjarno li? A s koja?
- S nikoja.
- Solidarni ste. Vizhdam.
- Zashto pyk. Az kazvam istinata.
- A znaesh li, che Mariana dori e stignala po-daleche I sega ne znam kak shte se opravja.
- Kakvo e stanalo?
- Toj Kiril e vinoven za тази rabota. Ama i na nego njama da mu se razmine.
- To si e tjahna rabota.
- Da, no pone da bjaha izchakali da svyrshat uchilishte.
- Na vseki mu hrumva ponjakoga neshto.
- Da, ama takiva hrumvanija vodjat do opasni rezultati. Majka mu na Kiril mi se oplakva. Ne go ostavjala da si uchi urocite.
- Koj?
- Mariana. Napravo ne ochakvah ot neja tova.
- Da prechi na Kiro da si uchi urocite li?
- To da mu precheshe samo za urocite, ami mu e zamajala glavata, che toj samo po neja tyrchi.
- Ne sym zabeljazal takova neshto.
- Edva li.
- Ama naistina. Az ne znam takova neshto.
- Nali Meri j kazvate na Mariana? Da, taka, nali?
- Otde shte znam.
- To goljama konspiracija, goljamo neshto. I shte ti kazha. Mariana e goljama esnafka. Tova ti go kazvam ne kato uchitelka, ne kato klasna, a kato chovek, kojto vizhda slabostite na drugite.
- Tova go znam.
- Dori nejnata esnafshatina stiga do snobizym

- Tova mi e jasno.
- Estestveno, tova si e v haraktera j, no tja taka silno povlija na Kiril, che toj stana prosto neuznavаем.
- Ne sym zabeljazal. Ili mozhe bi vie ne ste poznavali uchenicite si dostatychno dobre.
- Taka li mislish?
- Da.
- No vse pak Stanislava e mnogo dobro momiche. Slavcho ne se e podvel.
- Ne znam.
- Zashtoto ti e prijatel.
- Ne, prosto ne znam za tova.
- Ne mozhe da ne znaesh, no kakto i da e! Tova ne e naj-vazhnoto. Az dojdoh za drugo. Tvojat uspeh e mnogo namalen. A minalite godini beshe edin ot naj-dobrite mi uchenici. Kakvo shte kazhesh za тази rabota?
- Nishto.
- Kak taka nishto? Njakoj prechi li ti da uchish?
- Ne.
- Njama zashto da kriesh.
- Vie sigurno znaete.
- Da, znam.
- Jasno mi e. Tozi pyt izlygahte.
- Zashto?
- Zashtoto za men nishto ne znaete.
- Shte naucha.
- Njama, zashtoto i samijat az ne znam.
- Kak taka?
- Ami taka, vsichko stava.
- Njamam namerenie da se namesvam v intimnite vi raboti, no vie me karate da go pravja, zashtoto stigate do

gluposti. Golemi ste, a ne ljubov izpitvate, a njakakyv instinkt da se sybirate po dvojki!

- Tova ne se otrasja za men, zashtoto az ne sym chlen na njakoja ot tezi dvojki, za koito vie spomenavate.

- Oshte po-dobre. Znachi shte moga da se upovavam na teb.

- Ne.

- Kak taka?

- Vse pak sa mi syuchenici.

- Nepravilno me razbirash.

- I vie me razbrahte nepravilno.

- Ne znam. Vnimavaj, vse pak.

- Kakvo, da ne se podhlyzna li?

- Da. I se stjagaj, zashtoto idva krajat. Az trjabva da vyrvja. Shte otida u Slavcho i u Stanislava. Dovizhdane.

- Dovizhdane – kaza Emo i zatvori s oblekchenie vratata.